

jeg ikke her komme ind paa, det er jo et juridisk Spørgsmaal, men det forekommer mig ikke, der kan være nogen uovervindelig Betænkelse ved at give Kamret den behørig Myndighed hertil fordi, naar man først kommer dertil, at begge Parter, naar de gaa til Bølgift, efter at Mægling forges er forsøgt, forud ere enige om at erklære sig villige til at rette sig efter Bølgiftkendelsen, saa bliver det jo en af de ganske almindelige Forligssager, der bliver indgaaet, som man ser hver Dag for de almindelige Forligskommissioner eller Retter, eller hvor Parterne forud have forpligtet sig til at rette sig efter, hvad den og den Institution bestemmer, og jeg synes derfor ikke, der kan være nogen Betænkelse ved at tillægge Kamrene en vis eksekutiv Myndighed over for Parterne, hvis de mod Forventning ikke rette sig efter Kendelsen. Men jeg kunde være tilbøjelig til at tro, at naar denne Institution har virket nogen Tid og virker paa en saadan Maade, at den i det væsentlige tilfredsstiller Kravene, i det væsentlige gør Fyldest, i det væsentlige faar med sig den offentlige Mening, som jeg tillader mig at tro vi alligevel i den Slags Spørgsmaal har noget af her i Landet, saa vil jeg ikke være tilbøjelig til at tro, at man kunde gaa et Skridt videre og da stride til at instituere Arbejdsretter med dømmende Myndighed. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at den fornuftigste og rimeligste Ordning da vil være at give Arbejdsretterne, hvis saadanne skulle instituere, inapellabel Myndighed til at afgøre visse Arter af Sager indenfor en vis økonomisk Betydning, som Loven altsaa nærmere maatte bestemme. Men det forekommer mig, at Nødvendighed for Arbejdsretter vistnok maa ligge noget fjernere. Jeg tror ikke, vi ere komne til det Tidspunkt endnu, da vi med Rette kunne stride til Oprettelsen af Arbejdsretter, i alt Fald ikke paa anden Maade, end at vi gennem den Udvikling, jeg har tænkt mig gennem Enighedskamre, saa forberedt Stemningen saavel blandt Arbejdsgivere som blandt Arbejdere paa, at en saadan for dem specielt oprettet Domstol kan være nyttig og nødvendig. Der er forskellige Omstændigheder, som gøre, at jeg altsaa kunde være enig med en æret

Taler fra i Gaar i, at man burde stille Forlaget fra hinanden, i alt Fald for saa vidt at man hævede den Forbindelse, som Forlaget nu har mellem Arbejdsretter og Enighedskamre deri, at det jo til Dels er de samme Personer, der skulde beklæde begge Arter af Retter under den samme Formand. Jeg er enig deri, at en Adskillelse er heldig, fordi jeg som sagt er i Tvivl om, hvorvidt vi allerede nu skulle stride til Oprettelsen af Arbejdsretter, men navnlig fordi jeg anser det for højst uheldigt, at disse to Institutioner skulle have den samme Formand. Jeg tror nemlig ikke, det gaar an. Hvis man vil have Arbejdsretter, tror jeg ikke, det gaar an at stille i Spidsen for det en Mand, der ikke er uddannet paa en saadan Maade, at han i Følge de almindelige Rettsregler er kvalificeret til at beklæde en Domstol. Jeg tror med andre Ord, at Formanden i Arbejdsretten maa være Jurist, fordi det vist er utvivlsomt, som den højtærede Justitsminister ogsaa i Gaar nævnte, at enhver Afgørelse ved denne Domstol, ligesom andre Domme maa være baseret paa et juridisk Grundlag. Men er det givet, og det tror jeg det er, saa maa det nødvendigvis være en Jurist, der er Rettens Formand, og saa er han efter min Mening ikke, i alt Fald i de allerfleste Tilfælde, godt kvalificeret til at være Formand eller Opmand i Enighedskamret, thi der er det ingen juridisk Afgørelse, det drejer sig om, der er det selvfølgelig om at gøre at have en Mand, der med god Villie til at opnaa det bedst mulige Resultat, og med Velvillie saavel over for Arbejdsgiverne som over for Arbejderne forener et sundt, klart og praktisk Blik paa de Forhold, som Enighedskamret skal have til Afgørelse, og man kan og bør i al Almindelighed ikke forudsætte at finde de Egenskaber i første Række hos en Jurist. Jeg tror derfor, at det er nødvendigt, at hvis begge Institutioner skulle udvikle sig paa en sund, nyttig og praktisk Maade, saa maa der ske en Adskillelse med Hensyn til Formandsstillingen; thi lige saa vist som man skal have en Jurist i Arbejdsretten, lige saa vist vil man være bedst tjent med at have en Ikke-Jurist som Formand eller Opmand i Enighedskamrene. Jeg er enig med et æret Medlem, der talte i Gaar — det var vist det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) — i, at